

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **J. K.**, zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Dlouhá 5, 400 02 Ústí nad Labem, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Libochovicích**, se sídlem náměstí 5. května 50, 411 17 Libochovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2006, č. j. 44236/06/197970/2862, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 8. 2007, č. j. 15 Ca 29/2007 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 12. 2006 nevyhověl žalovaný námitce žalobce proti exekučnímu příkazu na prodej nemovitostí ze dne 4. 10. 2006 k vymožení vykonatelného nedoplatku v částce 1 974 627 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji svým rozsudkem ze dne 30. 8. 2007 zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti a v jejím doplnění žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného bylo po právní stránce nesprávně posouzeno. Žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími důvody, které jsou uvedeny v § 50 odst. 3 daňového řádu, když vlastní rozhodnutí nebylo ani přesvědčivě odůvodněno. Žalobce rovněž poukázal na zmatečnost a účelovost rozhodnutí vztahující se k vadám daňové kontroly, která byla provedena v roce 2001, kde mu bylo upřeno řádně se seznámit s výsledky daňového šetření a vyjádřit se tak před ukončením daňové kontroly k věci. Rovněž bylo žalobci odepřeno nahlédnout

do daňového spisu a nebyly mu sděleny ani pochybnosti žalovaného k nabízeným důkazům. Použití pomůcek k výpočtu daně proto dle žalobce nebylo vůbec na místě. K námitce podjatosti vznesené žalobcem pak nebylo vůbec přihlédnuto. Dále má žalobce za to, že se soud vůbec nezabýval tím, že v předchozích daňových kontrolách nebyly u žalobce zjištěny žádné nedostatky a nebyly také žádné pochybnosti o jeho prokázaných vysokých nákladech na podnikání v časoprostoru od roku 1990. Samotný exekuční příkaz pak žalobce považuje za nepřezkoumatelný a připomíná, že řádné odůvodnění rozhodnutí je nutná záležitost spravedlivého procesu. Rovněž nebylo možné seznat, proč žalobcovo podání bylo posouzeno jako námitka a nikoliv jako odvolání. Žalobce také předložil rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 13. 6. 2007, sp. zn. 3 T 286/2004, kde byl zcela zproštěn obžaloby z trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby.

Závěrem žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky směřující do ukončeného daňového řízení předcházejícího před řízením exekučním byly již řešeny a rozhodnuty jak odvolacím orgánem, tak příslušným soudem. K námitce nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu žalovaný sdělil, že při jeho vydání postupoval v souladu se zákonem České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) a v souladu s tímto zákonem postupoval i při přezkoumávání opravného prostředku žalobce vůči exekučnímu příkazu. Rozsudek sp. zn. 3 T 286/2004 není podle žalovaného pro rozhodnutí v projednávané věci relevantní. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje v první řadě za důležité poznamenat, že v projednávaném případě se žalobce domáhá přezkumu rozhodnutí ve fázi daňové exekuce (rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu). K tomu je vhodné odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publikovaný pod č. 791/2006 Sb. NSS. Z tohoto rozhodnutí vyplývá nejen právní závěr, že rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu podléhá soudnímu přezkumu, ale též závěr o jeho vlastním rozsahu, totiž *„námitkami proti exekučnímu příkazu proto nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a rovněž následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce“*. Ostatně obdobně Nejvyšší správní soud uzavřel i v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, www.nssoud.cz: *„je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím“*. Námitky žalobce týkající se vad daňové kontroly a popření jeho práv v jejím průběhu, otázku použití pomůcek k výpočtu daně, jakož i tvrzení žalobce, že v předchozích daňových kontrolách u něj nebyly zjištěny žádné nedostatky a nebyly také žádné pochybnosti o jeho prokázaných vysokých nákladech na podnikání v časoprostoru od roku 1990, proto nelze v exekuční fázi daňového řízení přezkoumávat. Uvedené námitky by mohly, byly-li by pravdivé, založit nezákonnost

příslušných exekučních titulů (platebních výměřů), nikoliv však jejich nicotnost, která jediná by mohla mít vliv na zákonnost vydání zde žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího exekučního příkazu (nikoliv však způsobovat nicotnost exekučního příkazu, jak nesprávně uvedl krajský soud). Za situace, kdy krajský soud neshledal nicotnost exekučních titulů, postupoval tedy správně, když se námitkami žalobce směřujícími do pouhé nezákonnosti exekučních titulů nezabýval.

Žalobce rovněž namítal, že nebylo možné seznat, proč žalovaný posoudil jeho podání jako námitku a nikoliv jako odvolání. Ze zákonné úpravy (§ 52 odst. 1 daňového řádu) vyplývá, že obecně lze proti jakémukoliv úkonu správce daně v souvislosti s vymáhacím řízením podat námitku; odvolání lze v této fázi daňového řízení podat jen ve zvláštních případech specifikovaných v § 73 odst. 1, 2 a 8 daňového řádu (proti výzvě k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě a v případě zahájení vymáhání daňového nedoplatku bez výzvy). O tuto situace se však v projednávaném případě nejednalo (žalobce podal opravný prostředek až proti exekučnímu příkazu, kterému předcházelo několik výzev). Žalovaný proto postupoval zcela v souladu se zákonem, když podání žalobce posoudil jako námitku. Současně není možné přisvědčit žalobci, že nelze seznat, proč bylo jeho podání takto kvalifikováno: jednak žalovaný v exekučním příkazu poučil žalobce, že proti němu lze podat námitku (nikoliv odvolání), jednak v rozhodnutí o námitce uvedl, že odvolání je v daném případě nepřijatelné. Z uvedených důvodů nelze akceptovat ani námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody, které jsou uvedeny v § 50 odst. 3 daňového řádu – k takovému postupu neměl žalovaný sebemenší důvod, když odvolání v daném případě nebylo přípustné. Kasační námitky žalobce týkající se posouzení jeho podání jako odvolání proto Nejvyšší správní soud považuje jako celek za nedůvodné.

Ohledně námitky podjatosti se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu: žalobce v žalobě neuvedl, žádné konkrétní důvody, na jejichž základě by bylo lze usuzovat, že příslušná rozhodnutí vydaly podjaté osoby, resp. orgány. Současně ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce takovou námitku podjatosti uplatnil v průběhu vymáhacího řízení. Z těchto důvodů nemůže obecné tvrzení o podjatosti správního orgánu založit důvodnost kasační stížnosti.

K obecně tvrzené nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu lze jen uvést, že tuto námitku žalobce v žalobě neuvedl a Nejvyšší správní soud se k ní proto nemůže vyjadřovat (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pokud měl snad žalobce na mysli nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu (což v žalobě obsaženo bylo), pak zdejší soud konstatuje, že toto rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené daňovým řádem včetně odůvodnění. V něm žalovaný uvedl podstatné důvody svého výroku a vypořádal se s námitkami žalobce (podrobný rozbor odůvodnění tohoto rozhodnutí provedl krajský soud ve svém rozsudku, s nímž se kasační soud ztotožňuje). Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným neshledává.

Konečně za důvod ke zrušení rozhodnutí krajského soudu nepovažuje zdejší soud ani žalobcem předložený rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 13. 6. 2007, sp. zn. 3 T 286/2004. V tomto rozsudku byl sice žalobce zproštěn obžaloby ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, ovšem tento rozsudek se vztahuje k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1997 a 1998. Není zřejmé v čem žalobce spatřuje spojitost tohoto rozsudku s právě projednávanou věcí, ani jak by tento rozsudek v trestní věci mohl zpochybnit rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, když žalobce navíc k rozsudku okresního soudu nic bližšího neuvádí.

Na okraj rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud poznamenává, že je mu z úřední činnosti známo, že Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozsudkem ze dne 3. 10. 2007 zrušil jeden z exekučních titulů předmětného exekučního příkazu (dodatečný platební výměr žalovaného ze dne 6. 1. 2004, č. j. 209/04/197970/1619) pro vady řízení. Kasační stížnost Finančního ředitelství v Ústí nad Labem proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta. Tato skutečnost nicméně nemůže nikterak ovlivnit výsledek právě projednávané věci: zrušení dodatečného platebního výměru (exekučního titulu) nemá vliv na zákonnost exekučního příkazu, resp. na rozhodnutí o námitkách proti němu, neboť zákonné podmínky pro vydání exekučního příkazu byly v okamžiku jeho vydání splněny. Odpadnutí exekučního titulu však musí být zohledněno v samotném vymáhacím řízení – částečným zastavením výkonu rozhodnutí.

Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu